

Driften pde Lønningstillæg til Vættelse af den de Paagjældende paalagte Forpligtelse til Opsparing af Kapital til Alderdomsforsørgelse m. v.; derved er det nemlig blevet muligt, at Statsmidler kunne blive anvendte til Formuedannelse for uvedkommende Personer, nemlig i Tilfælde af, at Ansatte dø i Tjenesten uden at efterlade Ekte eller Børn.

Medens der, som det fremgaar af Foranstaende, dog er søgt at tilveiebringe — om end mere eller mindre fyldestgjørende — Bestemmelser for Alderdoms- og Enkeforsørgelse for det ovenfor angivne Personale, er der for hele det øvrige til fast Tjeneste ved Statsbanedriften værende betydelige Personale, altsaa hele det underordnede Stations- og Banepersonale, som er ansat ved Banerne i Sylland-Hyn og efter Pensionskassens Lukning ansættes ved Banerne i Sjælland, det underordnede Personale af Matroser og Fyrbødere m. v., henhørende til Skibsbesætningerne, og hele det faste Arbejderpersonale under Maskinforvaltningerne og i disses Værksteder saavel i Sjælland som i Sylland-Hyn, ikke truffet nogen Bestemmelse, der sikrer dem. Alderdomsforsørgelse eller Forsørgelse af deres Efterladte, naar de dø i Tjenesten eller afstedgaaes af samme.

Forholdet i Henseende til Alderdoms- og Enkeforsørgelse ved Statsbanedriften er altsaa i Forthed dette, at der for en Del af Personalet, de tidligere ved de sjællandske Statsbaner fast ansatte Embedsmænd og Betjente, bestaar en særlig Pensionkasse, som først nu, efter at Driftens Tilskud gjentagne Gange er blevet forhøiet, kan antages at bære sig, at der for en anden Del af Personalet, de med fast Maanedsløn efter Lønningreglementet af 5te Mai 1887 Ansatte, som ikke ere Interessenter i nævnte Pensionkasse, bestaar en Selvpenionering gennem Opsparing af egne Bidrag, som efter de indbundne Erfaringer har vist sig ufyldstgjørende til at sikre alle Vedkommende passende Alderdomsforsørgelse m. v., og endelig at der for den overveiende Del af Personalet Intet er gjort for at sikre disse nogen Alderdomsforsørgelse.

At dette Forhold er saare uheldigt, fra hvilket Synspunkt man saa ser det, behøver ikke nærmere Paavisning. Ligesom rent humane Hensyn paahyde Staten at afværge Mød for dem, der — som de allerfleste saavel høiere som lavere Statsbanefunktionærer — i dens Tjeneste anvende deres hele tjenstdygtige Livstid, saaledes kan det ikke være Tvivl underkastet, at Lønning og Alderdomsforsørgelse under slige Livsvarige Forhold staa i den nøieste Sammenhæng, idet

det vil være klart, at en Mand, hvem der tilfikkres en passende Forsørgelse, naar han bliver utjenstdygtig, er tilbøielig til at indgaa paa en lavere Løn, end naar en saadan Forsørgelse ikke stilles ham i Udset, og at det derfor økonomisk set er forsvarligt at gjøre Ordre for at tilveiebringe en Pensionsordning. Men ogsaa administrative Grunde tale herfor. Foruden at de bedste og solideste Kræfter ville søge en saadan Virksomhed, som giver størst Betryggelse for Fremtiden, kan det ikke betvivles, at en Ansat ved Statsbanedriften, der veed, at hans og hans Families Fremtid er nogenlunde sikret, vil søle sig ganske anderledes knyttet til Driften og oplagt til sin ofte besværlige og ingenlunde farefri Gjerning end den, der i saa Henseende maa svæve i Uvisshed. Hertil kommer, at ved en saadan Ordning vil den Vanffelighed blive fjernet, overfor hvilken Administrationen ofte nu vil være stillet, naar en Ansat, efter i lang Tid samvittighedsfuldt at have opfyldt sine Pligter, bliver arbejdsudygtig, og der altsaa bliver Spørgsmaal om hans Afstedgaaelse, hvorved han og Familie mulig vil blive henvist til en ganske utilstrækkelig Forsørgelse og i mange Tilfælde givet aabenbar Mød og Glendighed i Bold, idet man da let ledes til at beholde en saadan længere i Tjenesten, end det strengt taget kan forsvares af Hensyn til Driftens Sikkerhed og Økonomi.

Naar saaledes en af Statsbanedriften ordnet Alderdomsforsørgelse for alle dem, der ere til Tjeneste ved Driften, maa anses for at være i dennes egen velforstaede Interesse, bliver Spørgsmaalet, hvorledes en saadan Forsørgelse bør indrettes. I saa Henseende bemærkes, at der ved de tidligere fremsatte Forslag til Love om Statsbanedriftens Styrelse saavel som ved Love eller Forslag til saadanne for andre Stater er fondret imellem de høiere Embedsmænd, hvem der skulde tilkomme den af kongelig Udnævnelse flydende Pensionkret af Staten efter dennes administrative Pensionlove, og andre Funktionærer, der skulde være henviste til Alderdomsforsørgelse m. v. af anden Art. En saadan Sondring vil imidlertid næppe være hensigtsmæssig for Statsbanedriftens Vedkommende. Det vilde nemlig blive særdeles vanskeligt, naar Pensioneringen ordnes paa en for de andre ved Statsbanedriften Ansatte nogenlunde fyldestgjørende Maade, at bestemme en Maade for Overgangen fra denne Pensionering til en af den kongelige Udnævnelse følgende Statspensionering, naar Funktionærer, der have været førstnævnte Pensionering underkastede, skulde overgaa til Stillinger med Pensions-